

забелѣжи и Друми, затова сж споглѣдаха двамата боязливо. Друми побърза да запита Поповича за попъ Георгия отъ Айтосъ и за попъ Димитра отъ Карнобатъ, понеже прѣдъ тѣхъ Христу бѣше говорилъ много открито прѣди единъ день за такива работи. Въ тговоръ Поповичъ най убѣдително заяви, че и двамата свещенници не бѣле отъ пасмината на попъ Станча, че напротивъ и двамата сж много прѣданны на бунтовническото дѣло и служили во врѣме на турска потеря, за съглѣдватели и укриватели на българските хайдуцы. Впрочемъ и Койчу Райковъ отъ Бургасъ ги бѣше прѣпоръчалъ като такива на двамата пжтници. Христу сж поутиши и поуспокой и Чинтуловъ продължи прѣдобѣднвыя разговоръ.

— Споредъ мене, каза той, най-напрѣдъ необходимо е да сж просвѣти народа ни, за да познае себѣ си, да му ся укаже народността, на която принадлежи той, да му ся вмѣни въ длѣжностъ да изучава исторіята си, което ще му даде да разбере и проучи своето минало величїе и своята нѣкогашна мощъ, които като сравни съ сегашното си робско и безправно състояние, ще ся възбуди у него чувството на честолюбїе и на патриотизмъ — ето що прѣдстои да извършатъ учителството и духовенството ни, които сега се намиратъ едва ли не въ зародиша си въ това отношеіе и то благодаривіе на възникналия ни църковенъ въпросъ, който тукъ-тамъ изъ общото ни отечество Мизія, Тракія и Македонія, съ една дума, изъ цѣла България, пострѣсна духовете, и нѣй ги виждаме вече да прилагатъ на дѣло своите домогванія за духовна и политическа независимостъ, които ся израждатъ въ недоносчета, въ нѣколкото частны и малки въставія, които нарѣкохъ прѣди обѣдъ — прѣждеврѣменни. Да, трѣбва общо въставіе, за което трѣбва свѣсна ор-